

Sygn. akt I ACa 818/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Bogdan Radomski
Sędzia:	SA Ewa Lauber-Drzazga (spr.)
Sędzia:	SA Bożena Oworuszko
Protokolant	sekr. sądowy Maciej Mazuryk

po rozpoznaniu w dniu 1 kwietnia 2014 r. w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa M. F.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o odszkodowanie i zadośćuczynienie

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia

3 października 2013 r. sygn. akt I C 712/10

I. oddała apelację;

II. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda M. F. kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

I ACa 818/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 3 października 2013r. Sąd Okręgowy w Zamościu zasądził od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda M. F.:

- kwotę 124.000zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od kwoty 80.000zł od dnia 22 października 2008r. i od kwoty 44.000zł od dnia 4 kwietnia 2013r.

- kwotę 5.257zł tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami od dnia 5 sierpnia 2009r.;

- oddalił powództwo w pozostałej części i orzekł o kosztach procesu.

Wyrok Sądu Okręgowego został oparty na następujących ustaleniach:

W dniu (...). powód uczestniczył w wypadku drogowym spowodowanym przez K. N., który posiadał ubezpieczenie OC w pozwanym (...). Do wypadku doszło w porze wieczornej na skrzyżowaniu dróg. Kierujący (...) opóźniając manewr hamowania uderzył w tył samochodu V. (...) kierowanego przez powoda, który na skrzyżowaniu był ustawiony prawidłowo do wykonania manewru skrętu w lewo. Siłą uderzenia samochodu ciężarowego, samochód osobowy został popchnięty do przodu i w lewo tak, że został następnie uderzony przez jadący z przeciwka samochód osobowy marki M..

Za spowodowanie wypadku K. N. został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. z dnia (...).

Na skutek wypadku powód doznał licznych obrażeń.

Pozwany uznając swoją odpowiedzialność przyznał powodowi zadośćuczynienie w kwocie 52.000zł i odszkodowanie w kwocie 2.849zł pomniejszając przy wypłacie przyznane świadczenia o 50% przyczynienia.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, iż należne powodowi zadośćuczynienie (art. 445 § 1 kc) stanowi kwota 150.000zł i uwzględniając wyłaconą przez powoda kwotę 26.000zł zasądził na jego rzecz 124.000zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 80.000zł żądanej w pozwie o dnia następnego po wydaniu przez pozwanego decyzji oraz od kwoty 44.000zł od dnia rozszerzenia powództwa.

Odszkodowanie w kwocie 5.257zł (art. 444 § 1 kc) zasądził od dnia następnego po wydaniu decyzji o częściowym zwrocie kosztów opieki.

Sąd Okręgowy opierając się na opinii biegłego uznał, iż powód nie przyczynił się do zaistnienia wypadku. Wprawdzie przed tym, jak samochód ciężarowy kierowany przez K. N. uderzył w tył jego samochodu, powód wyprzedzał ten właśnie samochód ciężarowy i podczas wyprzedzania przekroczył dozwoloną w tym miejscu drogi prędkość, to pozostało to bez wpływu na zaistnienie wypadku. Po wyprzedzeniu samochodu ciężarowego powód stał na jezdni w prawidłowej pozycji dla pojazdu zamierzającego wykonać manewr skrętu w lewo.

Od tego wyroku w części zasadzającej zadośćuczynienie i odsetki od zadośćuczynienia i odszkodowania pozwany złożył apelację zarzucając:

- naruszenie art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 258 § 1 kpc polegające na braku wszechstronnego rozważenia przeprowadzonych w sprawie dowodów z zeznań świadków w zakresie odnoszącym się do okoliczności zdarzenia, zachowania powoda bezpośrednio przed wypadkiem, taktyki jazdy powoda, zagrożenia w ruchu drogowym, wymuszenia na K. N. gwałtownych manewrów hamowania samochodem ciężarowym i pominięcie przyczynienia się powoda do wypadku;
- naruszenie art. 227 kpc poprzez niezasadne oddalenie wniosku pozwanego o wywołanie opinii drugiego biegłego dotyczących istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności tj. winy powoda w spowodowaniu wypadku i jego przyczynienia mimo złożonych przez pozwanego licznych zastrzeżeń do opinii T. C. w piśmie procesowym z (...);
- naruszenie art. 233 § 2 kpc w zw. z art. 278 kpc polegający na wadliwej ocenie opinii biegłego T. C. uznając ją jako wiarygodną, wobec treści podniesionych w stosunku do niej zarzutów pozwanego oraz w kontekście złożonych w sprawie zeznań świadków;
- naruszenie art. 328 § 2 kpc poprzez pominięcie w uzasadnieniu wyroku wskazania jakie okoliczności uzasadniały odstępstwo Sądu od zawartej w art. 363 § 2 kc zasady i zasądzenie odsetek od dat poprzedzających wyrokowanie w sprawie tj. od dat żądanych przez powoda w pozwie;
- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zeznań naocznych świadków wypadku co do przyczyny i okoliczności wypadku przez przyjęcie, że do wypadku doszło gdy powód stał na skrzyżowaniu z zamiarem skrętu w lewo, a popełnione przez niego nieprawidłowości nie miały wpływu na powstanie wypadku;

- naruszenie art. 362 § 2 kpc przez pominięcie zastosowania tego przepisu i nie uwzględnienie miarkowania przy zasądzeniu zadośćuczynienia;

- błędną wykładnię art. 481 kc w zw. z art. 363 § 2 kpc polegającą na pominięciu waloryzacyjnego i kompensacyjnego charakteru odsetek, wskutek tego Sąd ustalił zadośćuczynienie i odszkodowanie według cen z daty wyrokowania, a co do odsetek przyjął, że są należne od daty wcześniejszej niż wyrokowanie.

Wskazując na powyższe pozwany wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa o zadośćuczynienie ponad kwotę 79.000zł i zasądzenie odsetek od zadośćuczynienia i odszkodowania od dnia 3 października 2013r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie ma uzasadnionych podstaw.

Pozwany nie kwestionuje przyjętych przez Sąd Okręgowy kwot zadośćuczynienia i odszkodowania podnosząc jedynie, iż obecnie jego zdaniem powód przyczynił się do spowodowania wypadku w 30%, przy czym niekonsekwentnie żąda, aby o ten stopień zostało zmniejszone jedynie zadośćuczynienie.

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu Okręgowego, iż w okolicznościach niniejszej sprawy brak jest podstaw do przyjęcia, aby powód przyczynił się do powstania szkody.

Wykroczenie popełnione przez powoda i przestępstwo jakiego dopuścił się K. N. stanowią dwa odrębne zdarzenia, które nie pozostają ze sobą w związku przyczynowym.

Powód wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Z. z dnia(...) został uznany za winnego tego, że prowadząc samochód osobowy V. (...) nie zastosował się do znaku drogowego ograniczającego dopuszczalną prędkość jazdy do 70km/h i przekroczył dopuszczalną prędkość o minimum 30km/h przy czym podczas manewru wyprzedzania samochodu ciężarowego nie zastosował się do znaku drogowego przejeżdżając linie podwójną ciągłą.

K. N. został natomiast uznany wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. z dnia (...) za winnego tego, że nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że nie zachował zwykłej ostrożności, nieznacznie przekroczył dozwoloną prędkość oraz chwilowo zaniechał skutecznej i dokładnej obserwacji drogi przed sobą jak również sposobu poruszania się samochodu V. (...) przez co opóźnił manewr hamowania i na skrzyżowaniu uderzył w tył samochodu V. (...) kierowanego przez powoda, który miał zamiar skręcić w lewo.

Wykroczenie powoda miało wprawdzie miejsce bezpośrednio przed wypadkiem, ale nie przyczyniło się do jego powstania.

Stosownie do art. 11 kpc sąd cywilny jest związany ustaleniami prawomocnego wyroku skazującego wydanego w postępowaniu karnym W świetle tych ustaleń brak jest podstaw do przyjęcia, jak twierdzi pozwany, iż powód zjechał drogę kierowcy samochodu ciężarowego i wymusił gwałtowny manewr hamowania, skoro kierowca ciężarówki uderzył w tył samochodu powoda ponieważ nie zachował ostrożności i za późno zaczął hamować.

Brak przyczynienia powoda do wypadku potwierdza również opinia biegłego T. C. i w ocenie Sądu Apelacyjnego nie było podstaw do jej kwestionowania jak również nie było podstaw do przeprowadzania dowodu z opinii kolejnego biegłego.

Biegły T. C. stwierdził, iż zachowanie powoda przed wypadkiem było nieprawidłowe ale nie miało to wpływu na zaistnienie wypadku. W momencie wypadku powód stał na jezdni w prawidłowej pozycji dla manewru skrętu w lewo.

Zarzuty do powyższej opinii podniesione przez pozwanego piśmie procesowym z (...) nie mogły tej opinii zdyskwalifikować. Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu jest okoliczność, iż biegły przekroczył tezę dowodową

i oceniał stan techniczny pojazdów, czy też zachowanie kierowcy samochodu ciężarowego. We wnioskach biegły odpowiedział bowiem na wszystkie pytania zadane mu przez Sąd, a dotyczące zachowania powoda. Trudno również czynić biegłemu zarzut, iż sporządzając opinię w niniejszej sprawie, po upływie pięciu lat od wypadku wykorzystywał materiały z (...) roku. W powyższym piśmie procesowym pozwany zaprezentował w istocie swoją własną wersję przyczyn wypadku, a pytania jakie chciał zadać kolejnemu biegłemu dotyczyły manewru wyprzedzania chociaż było niesporne, iż powód wykonał ten manewr nieprawidłowo.

Zeznania powołanych w apelacji świadków również nie dają podstawy do przypisania powodowi współwiny za spowodowanie wypadku, zresztą pozwany nie wskazuje, które konkretnie zeznania miałyby, jego zdaniem, wskazywać na to, iż w momencie wypadku wszystkie pojazdy były w ruchu.

Apelacja jest niezasadna także w zakresie odsetek.

Zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia i odszkodowania ma charakter zobowiązania bezterminowego i przekształcenie go w zobowiązanie terminowe następuje na skutek wezwania dłużnika do zapłaty (art. 455 kc). W datach od jakich powód żądał zasądzenia odsetek wszystkie okoliczności mające wpływ na ustalenie wysokości zadośćuczynienia i odszkodowania były pozwanemu znane. Zaniżenie przez pozwanego świadczeń nie może stawiać go w sytuacji uprzywilejowanej i pozbawiać powoda należnych mu odsetek.

Z tych względów i na podstawie art. 385 kpc i art. 108 § 1 kpc Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.